

Розділ II

Удома в Бенні

У Бенні не вкладалось у голову, що він отримав звичайнісіньку черепаху.

— Звичайнісіньку черепаху, — обурено пирхнула Генрієтта. — І це він каже мені, Генрієтті. Хай там як, а я родом із Карибських островів і мені майже двісті років. Я досить довго швендяла світом, можеш мені повірити! Про такі пригоди тобі годі і мріяти!

Бенні сидів за письмовим столом та міркував над домашнім завданням, слухаючи лише в пів-вуха.

— Тоді ти вже була, коли здійснювалася перша висадка на Місяць. Треба написати про це твір.

— Ха! Висадка на Місяць! — зраділа Генрієтта. — Я пам'ятаю ту телевізійну передачу так, ніби це було вчора. Це було 20 липня 1969 року. Тоді я жила в Сан-Франциско. Ото були дивовижні часи! І жодних тобі коробок з-під взуття! — Генрієтта почовгала по коробці. — А тепер негайно випусти мене звідси! Окрім того, мені не завадило б попоїсти. Я нічого не їла аж від п'ятниці, за винятком пари шкірок від яблук із твоєї коробки для сендвічів.

Переляканий Бенні підвів голову. Вона має рацію! Добре, Генрієтта виявилася не тією твариною, яку йому хотілося отримати, але нехай там як, а це — чарівна тварина! Він витяг черепаху з коробки та обережно поставив її на килим, потім сховався на кухню та приніс декілька листків салату та шматочків огірка.

— Ось, тримай, — сказав він, подаючи Генрієтті їжу. — Сподіваюсь, тобі смакують огірки.

Черепаха проковтнула все миттєво.

— Непогано, зовсім непогано, — плямкаючи, промовила вона. — Але краби або морські зірки також було б добре. Або ж смачнюща слизька медуза.

— Ого! — Бенні аж здригнувся. — Де ж мені їх брати?

Генрієтта знизала плечима. Це виглядало досить весело, оскільки її роговий панцир при цьому нахилився вперед, і маленька черепашка ледве не перекинулася.

— Що скажеш про те, аби трохи подихати свіжим повітрям, перш ніж сідати за домашнє завдання? — запропонувала Генрієтта. — Ти бігатимеш, а я даватиму тобі поради! Потім пограємо в хованки, а потім ти даси мені ще огірків.

Бенні підняв брови.

— Саме ти хочеш тренувати мене бігати? Та ти ж повільна, наче равлик!

— Яка зухвалість! Ти хотів сказати, повільна, наче Бенні, — образилася черепаха. — Окрім того, моя швидкість сягає 200 метрів на годину.

— Та що ти кажеш, — посміхнувся Бенні, але повільно натягнув короткі спортивні штанці та запряне трико.

— Якщо хочеш бути не гірше від Йо, тобі потрібні інші речі, — незадоволено насупилася Генрієтта. — Сходи разом із матір'ю, купи щось.

— Та їй завжди бракує часу, — махнув рукою Бенні. — А ще зовсім інший смак. Вона більше полюбляє старомодні речі.

Він нахилився, розправив долоню та запросив черепаху заповзти на неї. Це було досить лоскотно. Генрієтта відважно підняла голову.

— Ну ось, не такий уже поганий приятель мені дістався, — задоволено промовила черепаха, коли вони разом ішли до галявини серед городів.

І тут Бенні зрозумів, що Генрієтта почувалася так само, як і він.

Можливо, вона хотіла б мати собі набагато цікавішого партнера? Крутішого за нього? Сіласа або ж, наприклад, Йо?

Бенні подивився на маленьку подружку, яка сиділа на його долоні, та раптом подумав, що вона напрочуд мила. Хлопчик вирішив, що буде дуже добре старатися, коли бігтиме.

Двадцять разів він бігав уперед-назад по галлявині. Генрієтта вже геть забула, що збиралася тренувати Бенні, просто їла конюшину та дихала свіжим повітрям.

Після повернення додому вони грали в хованки в кімнаті Бенні. Насправді ж ховалася лише Генрієтта, а Бенні доводилося шукати. Черепаха заповзала до шухляди зі шкарпетками Бенні, ховалася за кріслом-мішком, зникала на книжковій полиці. Бенні вже геть забув, коли востаннє так веселився.

— Як ти туди видерлася із такими коротенькими ніжками? — здивовано запитав Бенні.

— Я ж чарівна черепаха, я дуже добре вмію лазити, — відповіла йому Генрієтта.

Тоді Бенні вирішив зробити для своєї чарівної тварини платформу. Це була дошка, яка вела від його вікна на вулицю, просто на газон перед помешканням. Таким чином Генрієтта могла виходити та заходити в будь-який час.

Генрієтта розповідала Бенні про свою батьківщину: «На Карибських островах є такі черепахи, які завдовжки сягають двох метрів», — говорила вона, допомагаючи робити домашнє завдання.

За це Бенні цілий вечір читав і прочитав черепаші майже весь розділ зі своєї енциклопедії про тварин. Комікси Генрієтта спочатку читати не захотіла — поки не знайшла зошита про черепашок-ніндзя. А коли потім вони разом слухали «Третій вимір», з-під її панцира почулося задоволене бурмотіння:

— Непогано, геть непогано...

Коли мати Бенні зазирнула крізь двері до кімнати, її син, як завжди, зручно лежав у кріслі-мішку. На правій нозі в нього сиділо маленьке плюшеве звірятко.

— Це тобі дядечко Джонні подарував? — запитала вона, проте Бенні так захопився передачею, що не відповів їй.

Перш ніж заснути, Бенні та Генрієтта разом віджималися. Бенні силкувався підняти своє тіло, а Генрієтта підбадьорювала його.

— Вище хвіст! Вище! — командувала вона.

У понеділок уранці Бенні навіть не міг уявити собі, що може вийти з дому без своєї чарівної тварини.

- Чи Генрієтта відразу сподобалася Бенні? Так Ні
- А чи хлопець одразу сподобався черепашці? Так Ні
- Напиши, чим черепашка може прислужитися Бенні.
- А що корисного може зробити Бенні для Генрієтти?